

Antwerpen, augustus 2011

“Bomen zingen niet, vogels in hun takken wel”

Goede vrienden,

Twee maanden schoolvakantie lijken lang en toch zijn ze vlug voorbij. De mooiste herinneringen worden op de eerste schooldag het snelst verteld. Leerkrachten en leerlingen vertellen over een reis, een kamp, een tocht, een barbecue, een sportmanifestatie, een feestje of een happening. Een beetje overdrijving kan daarbij niet ontbreken. Goede vakantiedagen ontruimen en ontlasten de harde schijf van het geheugen. Een nieuw werkjaar kan beginnen.

Toch past bij de voorbije vakantie ook voorbehoud. Goede herinneringen zijn gewoonlijk maar één kant van de medaille. We hadden liever wat meer zon en wat minder regen gehad. De financiële crisis in Europa en daarbuiten hield velen bezig. De gewetenloze schietpartij tegen jonge mensen in Noorwegen zorgde voor een wereldwijde golf van verbijstering. Het drama van Pukkelpop, met vijf doden en meer dan honderd gewonden, allemaal jongeren, sloeg de vakantiesfeer bij ons stuk. Ook op persoonlijk vlak gaat zelden een zomer voorbij zonder een teleurstelling, een conflict of een verlies. Een gebruinde huid toont na de zomer nooit het hele verhaal. Misschien zit tussen de leerlingen of de leerkrachten wel iemand voor wie de zomer minder aangenaam was. Het is goed op school daarvoor aandacht te hebben.

Op 1 september staan niet alleen de schoolbanken, de boeken en de computers klaar. Het onderwijsgebeuren is een zaak van mensen die er samen voor gaan. Dat “samen” heeft in een school vele namen en gezichten: leerkrachten, technisch personeel, secretariaat, directie, inrichtende macht, vrijwillige medewerkers, vriendenraad, ouderverenigingen en al wie in de school een steentje bijdraagt. Ze willen er samen voor gaan: met aandacht voor ieder kind of iedere jongere, in collegiale verbondenheid met elkaar, gedreven door een visie die steeds breder en verder ziet dan het onmiddellijke resultaat. Bij het begin van het schooljaar past een woord van waardering voor al wie klaar staan om aan kinderen en jongeren opnieuw een boeiend schooljaar aan te bieden.

In het Evangelie vertelt Jezus een parabel over het mosterdzaadje: het kleinste zaadje, dat langzaam groeit, tot het een heuse boom wordt, zo groot dat vogels erin kunnen schuilen en een nest maken. Deze parabel past ongetwijfeld bij onze christelijke visie op onderwijs en opvoeding. Wat een mens kan worden, heeft hij of zij in aanleg al meegekregen, als een gave voor het leven. Die unieke gave vraagt om persoonlijke groeikansen, van binnenuit, in een klimaat van eerbied en vertrouwen.

In opvoeding en onderwijs is rustige zelfontplooiing een sleutelwoord. Hoewel. Zelfontplooiing die niet openbloeit tot gastvrijheid, blijft een eenzaam gebeuren. Pas wanneer een mens onderdak kan bieden aan anderen, op zoek naar een schuilplaats in deze wereld, komt zijn of haar zelfontplooiing ter bestemming. Zelfs de hoogste bomen kunnen niet zingen; alleen de vogels in hun takken kunnen dat. In een christelijke levensvisie horen zelfontplooiing en gastvrijheid samen, als het op geluk aankomt. Daarom behoort aanleren van gastvrijheid en verantwoordelijkheid, in de breedste zin van het woord, tot de pedagogische opdracht van elke school die naar het evangelie wil verwijzen.

Aan al wie op 1 september opnieuw door een schoolpoort van het bisdom Antwerpen stapt: beste wensen voor een geslaagd schooljaar!

A handwritten signature in dark ink, reading "Johan Bonny". The signature is written in a cursive, flowing style. To the left of the first letter 'J' is a small cross symbol.

Bisschop van Antwerpen